

Zilver

Mogelijk heeft het te maken met leeftijd, zeker ook met het afgelopen jaar, in elk geval met de tijd waarin we leven, één ding is me duidelijk: het is tijd om tevoorschijn te komen. Vanaf vandaag zet ik wat wezenlijk is op de eerste plaats: het gouden zwijgen maakt definitief plaats voor het veel belangrijker zilveren spreken.

Afgelopen jaar passeerden een aantal voor mij grote thema's de revue. Een kleine greep daaruit:

Twee dagen filosoferen over vrouwelijkheid in ondernemen en leiderschap. Welke stappen kunnen we zetten? Hoe de behoefte aan vrouwelijkheid in organisaties te erkennen en toe te voegen, zonder te vervallen in tegenstellingen of in strijd tussen mannen en vrouwen? Samen zoeken naar concrete vormen voor deze noodzakelijke verbinding. Geen gemakkelijke opgave.

Een aantal avonden speuren naar taal (of misschien zelfs creëren van taal) om het onzichtbare in organisaties tastbaar te krijgen. Ook al geen sinecure. Hoe kan intuïtie leiden tot besluiten die meer overwegen dan alleen het rationele. Besluiten die betekenis en mensen toevoegen aan mechanismen, materie en middelen.

En tenslotte een serie verkenningen in de wereld der wonderen. Of toch niet? Het blijken gewoon gebeurtenissen, concepten en onderwerpen waaraan eerder geen taal gegeven werd.

Al deze thema's verdienen het om in het licht gezet te worden. Om woorden te krijgen. Woorden die recht doen, niet plat slaan, maar een dimensie toevoegen aan wat is. Dat is soms een risicovolle onderneming. Want wat als je de verkeerde woorden geeft? Als daardoor de nuance ontbreekt en stereotypering om zich heen grijpt? Of als grote verhalen zonder bodem ontstaan, luchtfietserij, veel geschreeuw en weinig wol?

Aan de andere kant... stel dat het wél tot iets leidt? Tot nieuwe verbindingen, tot handvatten voor ontwikkelingen die leiden tot iets dat beter, opener, eerlijker en mooier is. Stel dat we de wereld kunnen veranderen, al is het maar een beetje? Gewoon door woorden te geven aan wat nog niet is. Woorden voorbij de polarisatie, voorbij het tastbare. In een taal die ruimte geeft, van schoonheid getuigt en bruggen bouwt.

Als dat zo is, of zelfs maar zo zou kunnen zijn, is het dan niet de moeite waard om die taal (uit) te vinden? Om moedig en voortvarend in gesprek te gaan? Al tastend in het donker, en struikelend over woorden een weg te banen voor dat wat mogelijk is? Niet langer het spreken over te laten aan anderen? Laten we de zwijgende meerderheid omsmelten tot een massaal spreekkoor bestaande uit een grote variatie aan uitgesproken gedachten, gevoelens en geweten. Eigenlijk is er geen enkele reden om dat deze wereld te onthouden. Sterker, deze tijd vraagt, nee schreeuwt er om. Daarom draai ik vanaf nu het spreekwoord om en wordt zwijgen zilver en spreken goud.

Godelieve Spaas, februari 2006